

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom
od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa i prije misa preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se
javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa
svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIV Broj 24 (667), 12. svibnja 2024.

KRALJICA

VII. vazmena nedjelja

Da budemo jedno

*Gospodine Isuse Kriste, ti si u
trenutcima prije svoje muke
riječima iste molitve Ocu nebeskom
povjerio one koji će naviještati
tvoju riječ i one koji će na njihovu
riječ vjerovati u tebe. Moliš za njihovo
jedinstvo združeno snagom tvoje riječi.
Molimo te danas, zajedno, mi navjestitelji
i mi slušatelji Riječi, da riječ tvoja ostane
u nama, da razbistri naša nerazumijevanja
i razbije naša opiranja življenju riječi.
Snagom riječi i snagom dara euharistije,
ti budi u nama da zajedno budemo
jedno s tobom.*

**I. čitanje (Dj 1, 15 – 17. 20a. 20c – 26), II. čitanje (1 Iv 4, 11 – 16)
Evangelje po Ivanu (Iv 17, 11b– 19)**

“Oče, molim Te da budu jedno... ne uzimam ih iz svijeta”

Isus u Evanđelju konstatira problematiku jedinstva kod prvih sljedbenika. Nema dvojbe da Isusov put ne poništava pojedinca koji je također dio zajednice. Čovjek je istovremeno individua i zajednica. Potrebno je uskladiti jedno i drugo, potrebno je da ne nestane osoba ali i da se ostvari zajedništvo. Čovjek je i po osobnosti i po zajedništvu Božja slika. Uvijek postoji opiranje jedinke da se ne izgubi u zajedništvu, a opet ne može bez njega. Sebičnost se osjećala i kod apostola... Svi nose svoju svojglavost pa i kad se upute za Isusom. Preporođeni su, ali ostaju posljedice iskonskog nedostatka, grijeha. Pavao primjećuje sebičnost i u prvoj Crkvi. Čak su bili sebični i prilikom slavlja Euharistije, što je vidljivo u Korintskoj crkvi.

Koji je korijen i bit kršćanskog jedinstva i pluralizma? Neki kao da ne vide da je moguće to dvoje spojiti. Ako se govori o jedinstvu onda se misli da se time poništava pluralizam i osobnost. Takav smo prigovor zamijetili u nekim našim novinama, od nekih političara. Prigovaralo se crkvi što je pozivala na jedinstvo misleći da se time poništava ili ustaje protiv pluralizma i demokratičnosti. Ipak to nije tako. Kršćanstvu je poziv “biti kao Bog”, slijediti Boga. A što to znači? Zar kršćansko vjerovanje ne vjeruje u Trojedinog Boga? To znači dubinsko jedinstvo i pluralnost u osobama. Jedan Bog u tri osobe (Otac, Sin i Duh). Jedinstvo ne poništava osobnost, dapače pomaže joj da se izvorno razvija i potvrđuje. Zato bi mogli reći da je svako nastojanje oko jedinstva ljudi istovremeno borba za njihovu osobnost. Nema jedinstva ako se ne vrednuje osobnost. Bez osobnosti moglo bi se govoriti o jednini, ali ne i o jedinstvu. Jedinstvo je uvijek plod slobode i prihvaćanja drugoga baš jer je drugi. Bog je model kršćanskog jedinstva i pluralizma. U Bogu su jednina i množina prožete ljubavlju.

Kad se govori o jedinstvu i pluralizmu onda se pretpostavlja dubinska ljubav i voljenje drugoga. Božanska i svaka istinska ljubav je uvijek okrenuta prema drugome da bude drugi i drukčiji. Raduje se drugome jer je drukčiji i podržava ga u tome.

Ovdje je dobro napomenuti razliku između božanske i ljudske ljubavi (agape, karitas) (eros, egoizam). Prva ljubi drugoga radi drugoga, druga ljubi drugoga radi sebe... Samo milosrđe (agape) stvara jedinstvo od i kroz različitost. Jedinstvo u različitosti je Isusov ‘testament’ učenicima i svima koji će ga slijediti. Zato im obećava Duha koji će ih preporoditi u srcu, koji će u njih uliti božansku ljubav. Isus svoje učenike ne zamišlja negdje u zraku, na nebesima. Oni su na zemlji, u svijetu. Oni nose teret svijeta, nose teret rađanja novog čovječanstva. U čemu se oni razlikuju od drugog svijeta, kad Isus kaže da su u svijetu ali da nisu od svijeta? To se pitanje stalno postavlja. Koja je razlika između kršćana i drugog svijeta?

Da li je to vidljivo po samome životu, po načinu življenja? Svijet kod Ivana ima drukčije značenje nego što mi danas mislimo. Svijet je za njega nešto što je nehumano, nešto što je prožeto egoizmom i podijeljenošću. Zato Isus kaže da su kršćani u svijetu, ali da nisu svjetovni, nisu prožeti svijetom. Ili bi takvi trebali biti ili tome težiti! Kršćanin jest u svijetu ali on je prožet drugim ‘svijetom’. Isus, kao ni kršćanstvo ne osuđuju svijet kao svijet, jer je svijet njegovo djelo. Svijet je Božje djelo. Pa i sam čovjek je svijet i dio svijeta. Bilo bi krivo radi manjkavosti u svijetu odbacivati cijeli svijet. Radi toga što postoji grijeh ne smije se zaboraviti izvorno čovjekovo stanje. Uza sve čovjekove mane on je ipak i dalje ostao slika Božja.

Kršćanin je ‘ostavljen’ i ‘poslan’ u svijet da u njega udahnuje novi duh. Svijet je potrebno obnoviti. U tome leži čovjekova odgovornost. Bijeg iz svijeta nije prezir svijeta niti osuda, nego traženje samoga sebe. Mnogima se dogodi da ih ‘izvanjski svijet’ (rekli bi svjetina) proguta pa se zaborave u samima sebi. Ni u kojem slučaju ne treba se prepustiti ‘modi svijeta’, nego svijet treba preporučiti. To je kršćaninova misija u svijetu. Čovjekova odgovornost je osobito danas sudbonosna. Pa i kad postoji i opasnost da nas svijet ‘zaprlja’ ne možemo se iz njega povući. “Ne uzimam vas od svijeta...”. Ujedinjeni u ljubavi poštuju različitosti. Poslani u svijet, preobrazimo ga. Ali budimo svjesni i toga da samo obnovljen čovjek može obnoviti svijet.

Fr. Marijan Jurčević